

30/03 - 25/05/2025

"Es gleznoju, saloku, ieskrāpēju laiku. Liela daļa mūslaiku fotogrāfiju paliks nemateriālas, un tās savu novecošanu nepiedzīvos. Ar katru reproducēšanu attēls mainās un pārveidojas, līdz beidzot tas kļūs par kaut ko pilnīgi citu—varbūt tuvāku aurai, kas tam sākotnēji piemita."

ILLUMINĀCIJAS XI

KRISTA VINDBERGA

ALMA sadarbība ar Kristu Dzudzilo sākas 2017. gadā izstādē «Blocker» ar pirmo daļu darbam «Vladislavs Golikovs III». 2020. gadā notika Kristas un Reiņa Dzudzilo izstāde ALMA MATER. 2021. gadā izstādei “Galerija ALMA @ Padures muiža” Krista un Reinis Dzudzilo radīja darbu “TU MANI PADARĪJI PAR STIKLU”, kuru pēc tam eksponējām Ice Palace Studios dārzā NADA Miami 2022. Kristas pēdējā personālizstāde galerijā ALMA «es visu atceros, un tad es visu aizmirstu» norisinājās 2023. gada sākumā.

Kristas Dzudzilo darbi atrodas Latvijas Nacionālā mākslas muzeja, Latvijas Laikmetīgās mākslas muzeja, VV foundation, BTA ART un Luc Freché kolekcijās.

Izstādes kuratore: Astrīda Riņķe

ALMA &/

Tērbatas iela 64 RĪGA LV - 1001
+371 29155572
alma@galerija-alma.lv
www.galerija-alma.lv

1.

1 / Iluminācijas

Valtera Benjamina: “Mākslas darbs tā mehāniskās reproducējamības laikmetā” (1935) min, ka mākslas darbs zaudē savu auru, kad tas tiek reproducēts. Es uzfilmēju ainu, kurā es lasu šo darbu, pēc tam to pārfilmēju, izmantojot to pašu kameru, un šo procesu atkārtēju vēl un vēl. Ar katru reproducēšanu attēls mainījās un pārveidojās, līdz beidzot tas kļuva par kaut ko pilnīgi citu – varbūt pat tuvāku aurai, kas tam sākotnēji piemita. Šī atkārtošana atklāja slēptas kvalitātes attēlā, it kā katrs slānis atsegtu ko jaunu. Jo vairāk attēls attālinās no sākotnējās skaidrības, jo vairāk tas atgūst unikālu klātbūtni, distancējoties no tīras mehāniskas reprodukcijas. Savā veidā šis filmēšanas process ir rituāls – tehnoloģisks cikls, kas, nevis izdzēs auru, bet to no jauna atklāja citā formā.”

2 / Vladislavs Goļikovs

“Darbu cikls sākts 2014. gadā, katrs sastāv no 29 novecinātām manas pasēs fotogrāfijām. Savu vectēvu Vladislavu Goļikovu (1929–1980) es dzīvu nesatiku, viņš nomira deviņus gadus pirms manas dzimšanas. Fotoattēlos redzu, ka viņš bija skaists vīrietis. Viņa seja ir pazīstama un maīga. Darba pamatā ir mana vectēva pasēs fotogrāfija, kas uzņemta pirms 66 gadiem. Šī fotogrāfija ir mīlēta, un arī es to mīlu. Papīrs bija nolietots, laika un roku pieskārienu ietekmēts, kļuvis līdzīgs muzeja relikvijai – mīlestības artefaktam. Šajā fotogrāfijā viņam ir 29 gadi, viņš ir jauns, bet papīra locījumi un skrāpējumi laika gaitā sacietējušajai fotogrāfijas virskārtai izskatās pēc grumbām, it kā dzīve ar visu savu smagumu būtu uzspiesta uz viņa sejas. Tā dzīve, kuru viņš piedzīvoja, bet par kuru nenojauta, kad tika uzņemts šis attēls. Es tagad esmu jauna, un mana āda vēl ir gluda, gluži kā viņam pirms 66 gadiem. “Vladislavs Goļikovs” ir vairāku miniatūrdarbu sērija, kur savu pasēs fotogrāfiju padaru par vēsturi. Par pamatu ņemot viņa fotogrāfiju, es radīju tāda paša novecinājuma repliku uz mana attēla. Šis darbs ir dziļi personiska satikšanās diviem tuviem cilvēkiem, kuri dzīvē nesatikās. Manas fotogrāfijas visdrīzāk paliks mūžīgi "jaunas" vai arī tās pazudīs pavisam līdz ar kādu datu nesēju. Neviena nevarēs nēsāt manu fotogrāfiju krūšu kabatā, jo tās vienkārši nebūs. Es pati radu fiziskus pierādījumus, ka es biju. Viss vienlaicīgi jauns un vecs, lai gan pirmo darbu no pēdējā šķir vienpadsmit manas dzīves gadi.”

2.

3 / Vallija Vindberga

Divos cietos vākos sagūstīta kustība, kas ir statiska. Šis darbs ir ceļš jeb nogrieznis ar sākumu, kas ved uz noslēgumu. Manas pasēs fotogrāfijas, kas hronoloģiski ietiecas tagadnē. Caurspidīgas kārtas, kas viena uz otru noslāņojas un rāda nākotni aiz plīvura. Atsedzot vienu smalko kārtu aiz otras var ieraudzīt skaidru tagadni, kas kļūst par pagātni. Lapas neļaujas pāršķirties, tās grib sakust, veidojot jaunu attēlu, deformējot redzamo, kas katru reizi atklājas atšķirīgi. Savu vecmāmiņu Valliju Vindbergu (1929–2013) es satiku daudz. Lielā mērā viņas skaistā neatlaidība, gudrība un pārliecinātība veidoja manu bērnību. Mēs bieži kopā skatījāmies ģimenes arhīva fotogrāfijas, kuras kā caurspīdīgi plīvuri klājās pāri mani apziņai.

3.

